

השדון ואיש השלג

השדון הקטן התיישב במיטה, שפשף את עיניו ופיהק.
היה כבר בוקר. אור היום זחל לחדר בין הוילונות.
"הו! הו!" אמר השדון הקטן כשהוא מוריד אץ
השמיכה "יום חדש שלם!"
הוא קפץ מהמיטה ורגליו נחתו בדיוק בנעלי הבית
שלו. אבל אז הוא התחיל לרעוד כולו.
"אבוי לי!" הוא קרא בשיניים מקשקשות "קר נורא
הבוקר!" ואדי הנשימה שלו כמעט קפאו כשדיבר.

כתב: סאם מאלון

מאנגלית: יוחנן דביר

איורים: עופר ולדמן ונופר אברהמי

הוא לבש חלוק והתעטף בו חזק.
"איך קרה שכל כך קר היום?" השתומם "מוטב
שאבדוק האם השמש לא כבתה". הוא ניגש לחלון
וביעד רועדת פתח את הוילון.
אבל השמש עדיין זרחה בשמיים.
"איזה טיפש אני" אמר השדון "ודאי שהשמש לא
כבתה. אילו קרה כך לא היה אור היום." אבל בחוץ
היה משהוא שונה. הכל נעשה לבן.
"שכה אחיה" קרא השדון "הכל מכוסה בשלג!"

ובאמת, הגינה בה הוא גידל את הירקות שלו הייתה
מכוסה כולה בשלג. השביל הקטן שהוביל לדלת ביתו
נעלם כליל תחת השמיכה הלבנה. אפילו כל עצי
החורשה נשאו שלג על ענפיהם. כל החורשה הפכה
לבנה.
"וי!" אמר השדון הקטן "ומה הוא הרעש המוזר הזה
"נשמע כאילו משפחת נקרים שלמה דופקת בגג שלי!"
אבל למעשה הרעש לא היה אלא קול שיניו הרועדות
ודופקות אלה באלה.
"צריך להתלבש היטב" אמר.

אלא שקור וכפור הדביקו את הדלת. השדון החזיק את הידית ומשך בכל כוחו. לא קרה כלום. "נו, באמת" אמר וניסה שוב. הוא אחז את ידית הדלת חזק כמה שיכול היה ומשך. הדלת נפתחה פתאום והשדון הקטן עף אחורה ונחת עם ישבנו על הרצפה. ובדיוק אז הרוח נשבה גוש שלג ישר דרך הדלת, לתוך המטבח ועל השדון ששכב על הרצפה. "ברר..!" הוא רעד תוך ניגוב השלג מפניו.

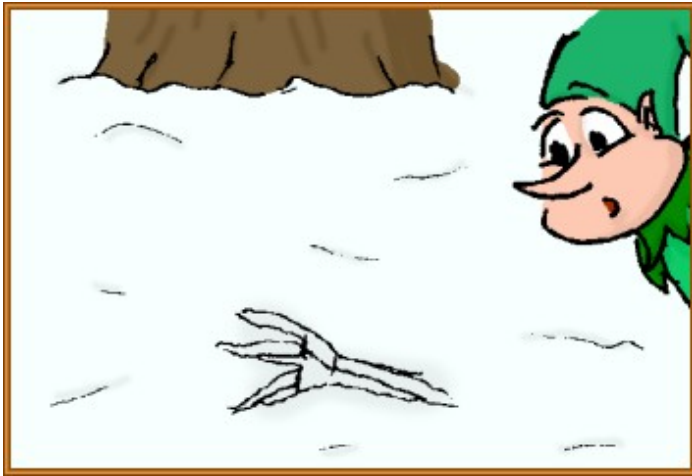
הוא לבש את הבגדים החמים ביותר שלו ונכנס למטבח. פרס כמה פרוסות לחם והכניס אותן למצנן. בינתיים הוא שפשף את ידיו ורקע ברגליים לרצפה, כדי לחמם אותן. כשהלחם היה כבר קלוי הוא מרח אותו בחמאה ושם עליו ריבת האוכמניות האהובה עליו. אחרי שאכל את ארוחת הבוקר שלו השדון נעל את נעליו, חבש כובע, לבש כפפות ועטף את צווארו בצעיף צמר שלו. "עכשיו נבדוק את השלג מקרוב" אמר וסובב את הידית.

אלא שתעה בדרך והגיע לבריכת הרחצה הקטנה של
הציפורים. כל המים בבריכה קפאו.
"אבוי!" אמר השדון "השביל שלי אמור להוביל
לחורשה ולא לבריכה זו! מה אעשה עכשיו?"
והוא הסתכל על השלג שכיסה את הגינה שלו וניסה
לנחש איפה מונח השביל שלו.
"אלך ממש לאיבוד!" מלמל.

הוא קם וניער את השלג מהמעיל ואז יצא
החוצה וסגר את הדלת אחריו. הוא הסתכל על
שמיכת השלג שבגינה.
"אהא" אמר "השלג כיסה לגמרי את השביל שלי.
עכשיו אני צריך לנחש לאיזה כיוון הוא מוביל." והוא
יצא לשלג והלך לאורך השביל המוסתר תחת השלג.

אחרי זמן מה הוא ראה עקבות בשלג. אלה היו שונים מהעקבות שלו. הייתה להם צורה כאילו מישהו לחץ במזלג לתוך השלג.
"מעניין לאיזה יצור יש רגליים כמו מזלג!" השתומם השדון "אם אלך אחרי העקבות האלה, אוכל למצוא זאת." והוא התחיל לעקוב אחרי העקבות המוזרים בשלג.

פתאום הוא ראה עקבות המובילים מדלת ביתו עד לבריכת הציפורים. לעקבות הייתה צורה של נעלי שדונים ובאותו הגודל כמו נעליו. ואז עלה לשדון הקטן אחד הרעיונות המופלאים שלו.
"באמת" אמר "הרי אלה עקבות שלי! אני יכול ללכת לאן שאחפוץ וכשארצה אחזור הביתה אל פי עקבות שלי."
ובשריקה עליזה וחיוך רחב השדון הקטן יצא אל החורשה.

"תודה, שדון" אמר השחרור והתחיל לנקר בפירורי העוגה.

"אמור לי שחרור" אמר השדון הקטן "אולי ראית את היצור המוזר עם רגליים כמו מזלגות? אני עוקב אחריו ועוד לא מצאתי אותו."

השחרור הביט על העקבות המוזרים.

"אין שום דבר מוזר בעקבות אלה" אמר "אלא

עקבות רגילים של שחרור. למעשה אלה עקבותיי!"

והוא הרים את רגלו כדי להראות את ציפורניו

שבאמת דמו למזלג.

"תודה שחרור" אמר השדון "פתרת לי תעלומה."

"ראיתי עקבות מוזרות בצד שני של העץ הזה" אמר

השחרור והצביע במקורו "הם נראים באמת כאילו

שייכים ליצור מוזר ביותר."

"תודה שחרור" ענה השדון "אלך לראות אותם."

והלך.

העקבות הובילו הנה והנה, לפעמים אפילו במעגל שלם ושוב קדימה. השדון הקטן הלך אחריהם סביב גזע עבה של עץ מכוסה בשלג ושם הם נפסקו. ושם עמד שחרור.

"הלו! שדון" אמר השחרור.

"שלום שחרור" אמר השדון הקטן "נכון שהשלג יפה

מאוד?"

"השלג אולי יפה" ענה השחרור "אבל הוא הסתיר את

כל הזרעונים שאני אוהב לאכול."

"אני מצטער, שחרור" אמר השדון "הנה, קח קצת

עוגת שדונים מיוחדת." והוא הכניס את ידו לכיס,

הוציא עוגה ופיזר על השלג.

"תודה, שדון" אמר העכבר והתחיל לרחרח בשלג אחרי פירווי העוגה.
"אמור עכבר" אמר השדון הקטן "אולי ראית את היצור המוזר המדלג על ראשו? אני עוקב אחריו."
העכבר הביט על העקבות בשלג. "אין שום דבר מוזר בעקבות אלא, שדון" אמר "הם עקבות של עכבר ולמעשה אלה העקבות שלי" והוא הרים את רגלו כדי שהשדון יראה. השקע העגול הוא של הרגל שלי" אמר בעכבר וארבעת הבליטות הן הציפורניים שלי."
"תודה לך עכבר" אמר השדון "פתרת לי עוד תעלומה."
"אבל ראיתי עקבות מוזרים בצד שני של השיחים האלה" אמר העכבר "הם בוודאי שייכים לאיזה יצור גדול ומוזר ביותר."
"תודה, עכבר" אמר השדון "אלך ואנסה למצוא אותם." והלך.

ואמנם היו בצד שני של העץ עקבות מוזרים. הם היו בצורת ראשים קטנים מאוד עם ארבעה בליטות קטנות.
"מוזר" חשב השדון הקטן "אולי היצור הזה מדלג על ראשו!" והוא הלך אחרי העקבות האלה דרך שיחים מכוסים בשלג והאדמה המושלגת.
פתאום גם העקבות המוזרים האלה נגמרו ועמד שם עכבר. היה לו קצת שלג על השערות השפם.
"שלום שדון" אמר העכבר.
"שלום עכבר" ענה השדון "נכון שהשלג יפה?"
"השלג אולי יפה" אמר העכבר "אבל הוא הסתיר את כל האגוזים שאני אוהב לאכול."
"אני מצטער על כך" אמר השדון "אז אולי תרצה קצת מהעוגה המיוחדת של שדונים." והוא הוציא מכיסו עוד קצת עוגה ופיזר אותה בשלג.

העקבות הובילו לרחבת יער קטנה. ושם עמד ענק גדול ולבן, עשוי משלג. הוא חבש כובע מרופט ישן על ראשו והאף שלו דמה מאוד לגזר. "הי, אתה!" קרא השדון הקטן "הלכתי אחרי העקבות האלה ונראה לי שהם שלך. אולי תראה לי את רגליך, בבקשה?" אבל הענק לא אמר כלום ועמד בשקט גמור. "אתה אולי ביישן?" שאל השדון. אבל הענק הלבן נשאר עומד, בלי לדבר ובלי לזוז. ובאותו הרגע האדמה התחילה לרעוד והשדון שמע צעדים כבדים מתקרבים לרחבת היער. הוא רץ אל גזע עץ והסתתר אחריו.

ובאמת, בצד שני של השיחים הוא מצא עקבות מוזרים מאוד. הם היו דומים לעקבות שלו אך גדולים הרבה יותר. "וי!" קרא השדון הקטן "אלה בוודאי העקבות הגדולים ביותר בחורשה כולה!" העקבות היו באמת גדולים מאוד. הם היו גדולים יותר מהמיטה שלו! "הם בוודאי שייכים לענק!" אמר השדון. אבל הוא היה אמיץ מאוד והחליט ללכת אחרי העקבות האלה.

אז הוא הציץ בזהירות וראה יצור ענקי רץ לתוך הרחבה. הוא היה דומה במקצת לשדון הקטן אבל אוזניו לא היו מחודדות והוא היה הרבה יותר גדול. היצור רץ אל הענק הלבן שעמד בשקט מוחלט. "שלום שוב, איש השלג" הוא קרא "אמרתי לך שאמצא מקטרת!" והיצור הכניס ענף קצר, עם אצטרובל בקצה, לתוך הפה של איש השלג. זה נראה כמו מקטרת, אבל איש השלג עדיין לא אמר דבר. "אתה איש השלג הטוב ביותר שעשיתי אי-פעם" אמר היצור הענק. והיצור הענק, שהיה כמובן ילד רגיל, רץ משם והשאיר אחריו עקבות ענקיים. אלה היו בדיוק אותם העקבות שהשדון עקב אחריהם. ואז עלה לשדון הקטן עוד אחד מהרעיונות המופלאים שלו. "אלך לפי העקבות שלי הביתה, ואעשה מהשלג שדון שלג קטן משלי!"

והוא חזר על עקבותיו תוך שריקה עליזה.